SÎNTEM GATA DE RECEPŢIE!

(Urmare din pag. 1)

dirii sînt lăsate pentru anul următor, pe vremea ghioceilor. În 12 martie '67 are loc... istoricul pact (inginerul Zara din partea constructorului şi secretarul clubului Steagul roşu, tov. Tîrnăveanu, plus inginerul Gros din partea beneficiarului) şi fixarea datei finale — 30 aprilie — pentru recepţie. În caz contrar, litigiul.

Am aşteptat ca la 1 Mai să fim chemaţi la festivităţi. N-am primit invitaţie. Am bănuit că nu vor... paradă şi le-am apreciat modestia.

După o lună de la prezumtiva recepţie, primul drum pe care îl fac la Braşov — noul ansamblu sportiv al Steagului roşu.

De afară nu prea arăta a casă nouă, aducea mai mult a una părăsită : treptele neterminate, jumătate din ferestre sparte, iar cele care rezistaseră erau oarbe de var, pe pereţi limbi suprarealiste de apă (umezeală), iar de jur-împrejur o centură groasă de gunoi. Dar ce-i al lor, e al lor! Se lucra ; cu întîrziere de un an, dar se lucra (era o bătrînă care încerca să îndepărteze stratul gros de var de pe ferestre !).

Deşi „firma (exteriorul) te prezintă", am păşit cu încredere înăuntru. Aici este, în fond, fondul chestiunii. Şi, aşteptările mele nu au fost dezminţite. Totul la locul lui ! Ceas ! Poate... numai cîteva retuşuri : de umblat la toate broaştele, de montat comutatoare (ca să nu se mai facă contactul primitiv prin împerecherea a două sîrme), de revizuit instalaţia (să se usuce o dată pereţii), de înlocuit vreo 15 geamuri şi de văzut la toate etanşeitatea şi, în plus, de rezolvat o problemă: „este sau nu este nevoie de apă ?" Se pare că s-a ajuns la concluzia că se poate şi fără ; de ce nu s-ar merge în continuare pe calea pe care s-a început ? Faci antrenament — haltere sau lupte — ieşi ud leoarcă şi dai fuga la vecini (în uzină) ca să faci duş. Ce, dacă pînă acolo ajungi stalactită ? Te bagi la apă caldă şi îţi revii.

Cît despre căldură s-au convins cu toţii că nu este nevoie ; cînd ridici mii de kilograme sau te lupţi cu adversarii timp de două ceasuri, ţi se ridică de la sine temperatura !

Cît priveşte pista... şi-a pierdut, sărmana, speranţele de cînd tot aşteaptă haina de zgură roşie contractată la Teiuş. Se pare că n-are cu ce fi transportată. Beneficiarul, Steagul roşu, e în pană — paradoxal — de maşini ! S-a oferit C.F.R. Braşov să dea zgură neagră, dar nu s-au găsit mîini ca s-o ridice, încă. Poate o aduce... vîntul !

★

Retuşuri neînsemnate peste care se poate trece şi se poate face recepţia. (Şi-ar scoate şi constructorul „piatra din casă", iar beneficiarul şi-ar zice : „Greu, dar bine !").

Cei care vor fi invitaţi la festivităţi să renunţe însă la frac şi la tocurile Louis XV. Ar fi în dezacord.

E mai bine să prefere cizme şi haine de ploaie.

POPICE

Pentru a cincea oară campioni ai ţării

Echipa masculină OLIMPIA REŞIŢA, antrenată de fostul campion mondial **Ion Micoroiu**, a obţinut o frumoasă performanţă, cucerind pentru a cincea oară titlul de campioană republicană la popice. Reşiţenii au îmbrăcat prima oară tricourile de campioni în anul 1960, cu un rezultat remarcabil pe vremea aceea : 5 080 p.d. Autorii lui au fost : **M. Stanciu, D. Kridor, Al. Mayer, I. Brebenari, V. Raşovan şi I. Micoroiu.** Popicarii din Reşiţa au repetat succesul în 1962, 1965, 1966 şi 1967 — timp în care, alături de sportivii menţionaţi, au mai jucat sau au figurat ca rezerve în fazele superioare ale campionatului **C. Rădulescu, Gh. Floruţ, M. Dascălu, I. Băiaş şi M. Preda.** Titlul cel mai recent a fost cucerit de formaţia : **I. Micoroiu, C. Rădulescu, Al. Mayer, M. Preda (D. Kridor), I. Brebenari şi Gh. Floruţ.** Mezinul echipei este **D. Kridor** (24 de ani), iar ing. **Gh. Floruţ** e cel mai în vîrstă jucător (54 de ani). **I. Micoroiu** e maestru emerit al sportului, **C. Rădulescu** maestru al sportului (ambii sînt membri ai lotului republican), iar restul jucătorilor au îndeplinit norma de clasificare de categoria I.

TR. I.

Olimpia Reşiţa, după recentul său succes: (sus) — Gh. Floruţ, M. Preda, I. Micoroiu, Al. Mayer; (jos) — D. Kridor, C. Rădulescu şi I. Brebenari.

VOLEI

NOTAŢII CU „MINUS" LA ACTUL FINAL AL CAMPIONATULUI MASCULIN

Principalele motive de satisfacţie oferite de turneul final al campionatului republican masculin de volei le-am trecut în revistă — notate cu „plus" — în articolul apărut cu cîteva zile în urmă. Anunţam atunci notaţii cu „minus". Iată-le pe cele mai importante.

● **RELATIV LA FORMULA COMPETIŢIONALĂ după care s-a desfăşurat, în ultima sa fază, campionatul de anul acesta.** Prin organizarea turneului final **(necesar, fără discuţie)**, s-a afirmat că se intenţionează a pune echipele să lupte în condiţii similare acelora de la marile competiţii internaţionale la care urmează să ia parte jucătorii de lot aflaţi în compunerea formaţiilor respective. Similitudinea a fost însă prea mică. S-a jucat, e drept, după sistemul „fiecare cu fiecare", dar pornind de la o bază de dezechilibru, nicicum asemănătoare cu a turneelor finale europene şi mondiale. La acestea, în clasamentele turneelor lor finale, unei echipe i se adiţionează doar rezultatul unui meci din seria de calificare, iar nu, ca în cazul turneului final al campionatului nostru din acest an, punctele şi setaverajele realizate în... 22 de partide jucate anterior, **în cele mai felurite condiţii şi în diferite perioade ale formei sportive, de-a lungul a 8 luni de zile !** Vă reamintim „zestrea" cu care echipele au început turneul final, acumulată şi în confruntări cu formaţiile clasate pe locurile 7—12 **fără altă dispută după încheierea returului,** cînd ele au ieşit din întrecere : 1. **Steaua** Bucureşti **43** de puncte (setaveraj **63:17**), **2. Politehnica** Galaţi **41 (63:20), 3. Dinamo** Bucureşti **40 (60:21), 4. Rapid** Bucureşti **40 (57:20), 5. Viitorul** Bacău **32 (39:43), 6. Tractorul** Braşov **30 (36:46).** Analizînd chiar şi numai superficial acest clasament, e limpede că, la un atare decalaj, erau sensibil lezate ideea de „concurs", emulaţia echipelor, interesul lor (ca şi cel al publicului) pentru o „întrecere" în care, la urma urmei, doar nişte... minuni ar fi fost în stare să determine inversări de situaţii. Şi, cum minunile — normal — nu s-au produs, cele 6 formaţii participante la turneul final l-au terminat (bineînţeles, cu modificări de punctaj şi de setaveraj) exact în aceeaşi ordine în care l-au început... Desigur, nu se putea prevedea că la finele returului primele 6 se vor afla înşirate la asemenea distanţe (13 puncte între locurile 1 şi 6), dar nici că... neapărat nu va fi aşa. Aceasta, mai ales că, pe de o parte, nu era greu de bănuit că **Dinamo** şi **Rapid** vor avea de plătit în „finala" campionatului eforturile depuse în „C.C.E." şi, pe de altă parte, pentru că era binecunoscută evidenta diferenţă de valoare existentă între primele 4 **(Steaua, Politehnica, Dinamo, Rapid)** şi celelalte 2 **(Viitorul, Tractorul).** Or, participarea acestor ultime două echipe la turneul final nu putea fi total stimulatorie şi eficientă — conform scopului urmărit, de adaptare la condiţiile marilor întîlniri internaţionale — decît în conjunctura unui „start" echilibrat. **Ca atare, sîntem de părere că formula de disputare a viitoarei ediţii a campionatului republican ar fi bine să prevadă, indiferent de sistemul preliminar ce va fi ales, un turneu final în care echipele participante să pornească de la ZERO lupta directă pentru titlul de campioană. Totodată, apreciem ca firească organizarea şi a unui alt turneu final, la care să ia parte restul echipelor categoriei A, de asemenea fără adiţionarea punctelor şi seturilor acumulate anterior. În felul acesta credem că e logic şi echitabil să se decidă cîştigătoarea titlului şi cine retrogradează.**

De bună seamă, nu neglijăm că această formulă, pe care o considerăm foarte eficace pentru rodarea jucătorilor noştri în vederea competiţiilor internaţionale mai importante, ca să aibă maximum de utilitate, va trebui obligatoriu asociată cu pregătirea continuă, sîrguincioasă, a tuturor echipelor. Ne gîndim în acelaşi timp că secţiile, antrenorii şi federaţia vor lua cuvenitele măsuri instructiv-educative şi de control care să garanteze participarea echipelor cu permanentă combativitate, în spiritul corectitudinii şi al cinstei depline la absolut toate meciurile campionatului. Se vor impune aşadar şi asemenea măsuri, stipulate în regulamentul unui judicios sistem preliminar, care să preîntîmpine... aranjamentele, meciurile făcute cadou de echipe care eventual au asigurată mai devreme calificarea în turneul pentru titlu sau care, invers, nu mai pot să obţină această calificare... Iată, cu toate sublinierile necesare, formula etapei finale a campionatului republican pe care sugerăm ca federaţia s-o studieze, împreună cu celelalte propuneri care-i sînt poate prezentate în această perioadă.

● **CÎTEVA CUVINTE DESPRE ARBITRAJELE PRESTATE ÎN TURNEUL FINAL.** Cronicile apărute în zilele competiţiei le-au acordat, cu foarte mici şi puţine excepţii, calificative pozitive. **Le-am dat pentru strădania dovedită în genere de către arbitri de a conduce în maniera pe care a indicat-o federaţia, şi anume, în sprijinul cursivităţii şi al spectaculozităţii jocului.** Acele calificative bune au fost meritate pentru că nu s-a înregistrat nici un rezultat viciat. Cu toate acestea, judecate în ansamblu, arbitrajele prestate la turneul final au şi nemulţumit. Prin ce ? Printr-o marcată inegalitate, menţionată de noi la momentul potrivit. Această inegalitate, arbitrajul neunitar de la meci la meci, de la un set la altul sau chiar de la o fază la alta n-a dus, e adevărat, la denaturări de rezultate ; în schimb, a derutat uneori atît echipele, cît şi pe spectatori. Deruta jucătorilor a avut drept cauză faptul că, apreciindu-li-se în mod diferit loviri identice ale mingii, ei au fost arbitraţi cînd corect „orientativ", cînd „larg", cînd „strîns", cînd cu extremă îngăduinţă, cînd cu maximă stricteţe. Supărător a fost mai ales că binevenitele... tăceri ale fluierului, care încurajau tentativa inovaţiilor tactice şi favorizau deci cursivitatea jocului, au alternat cîteodată cu inoportune „stopuri", cu decizii care sugrumau încercări de fineţe tehnică. Sau să vorbim de cazurile în care totul le-a fost permis voleibaliştilor, arbitrii lăsîndu-se uneori depăşiţi de dinamismul jocului... Departe însă de noi gîndul că am putea epuiza discuţia pe spaţiul acesta. De aceea nici nu adîncim consideraţiile de faţă prin exemplificări. Ne propunem s-o facem într-un viitor articol-anchetă, cu ajutorul cîtorva dintre activiştii, tehnicienii, antrenorii, jucătorii şi arbitrii noştri fruntaşi.

CONSTANTIN FAUR

A venit vara! Cum îi primesc staţiunile de odihnă pe iubitorii sportului?

(Urmare din pag. 1)

ţionăm ca unul din „dreptunghiurile" de volei să-l transformăm în teren de tenis de cîmp.

REGRETE ŞI JUSTIFICARI

Sîntem oaspeţii frumoasei Case de cultură din cunoscuta staţiune de odihnă Predeal. Privim împreună cu directorul ei, tov. *Dumitru Lupaşcu*, la tinerii şi vîrstnicii care joacă şah şi remmy.

— În afară de şah, ce alte întreceri sportive mai figurează în programul sportiv rezervat celor aflaţi în concediu ?

— Trebuie să vă spun cu regret că, deocamdată, nu le putem oferi oaspeţilor noştri mai mult decît atît, pentru că nu dispunem de instalaţiile sportive necesare. Sala de sport pe care o are Casa de cultură în proprietate este ocupată de... aparatele de microradiografie, terenurile de volei şi baschet nu sînt încă puse la punct, ca să nu mai vorbesc de arena de popice, folosită de cîţiva ani ca magazie pentru depozitarea mobilierului degradat, şi de terenul de fotbal, cu pistă de atletism, lăsat de multă vreme în părăsire. Dacă aceste terenuri s-ar găsi în bună stare, vara ar fi şi la noi bogată în manifestaţii sportive. Dar...

— Cui aparţin aceste amenajări sportive ?

— După cîte ştiu, asociaţiei sportive Predealul şi sfatului popular orăşenesc.

★

...De cîteva minute stăm de vorbă cu tov. *Gh. Degeratu*, preşedintele asociaţiei sportive Predealul.

— Arena de popice ne aparţine. Cu puţină bunăvoinţă din partea conducerii întreprinderii noastre (n.n. I.S.C.P.), ea ar putea fi redată destinaţiei pentru care a fost construită. Asociaţia sportivă nu are posibilităţi să repare stricăciunile cauzate de depozitarea mobilelor deteriorate. Cît priveşte terenurile de volei, baschet şi fotbal, ele nu aparţin asociaţiei sportive. Sincer vă spun, nu cunosc pe proprietarii lor. Să mergem la sfatul popular. Sînt sigur că tovarăşii de aici ştiu cui aparţin.

În drum spre sfat, ne-am oprit şi pe la bazele sportive. Pista de atletism era trasată iar gazonul terenului de fotbal — însămînţat în toamnă — încolţise, invitîndu-ne parcă la întreceri. Lipsesc, însă, porţile, iar bordurile de ciment, care delimitează terenul de joc de pista de atletism, aşteaptă de astă-vară să fie puse la locul lor. Pe unele porţiuni ale terenurilor de volei şi baschet a crescut iarba — semn că în această primăvară proprietarii lor n-au călcat pe aici, iar sala de sport din parcul oraşului era cu uşile ferecate, cu geamurile sparte sau murdare.

— Localitatea dv este situată pe un traseu turistic deosebit de pitoresc. Nu socotiţi, l-am întrebat pe tov. *Costică Titileanu*, preşedintele sfatului popular, că terenurile de sport trebuie să ofere ospitalitate numeroşilor vizitatori ai frumosului dv oraş ?

— Da, aşa ar trebui. Numai că profesorii noştri de educaţie fizică aşteaptă să fie împinşi de la spate pentru a îngriji terenurile de volei şi baschet, deşi acestea sînt date, prin decizie, în folosinţa liceului. Problema terenului de fotbal (n.n. — starea acestui teren a fost des criticată în ziarul nostru, dar degeaba !), ne depăşeşte. Nimeni nu vrea să-l administreze în situaţia în care se află (n.n. — pînă cînd va dura această situaţie ?) şi, în consecinţă, l-am dat Consiliului orăşenesc UCFS Braşov, să facă cu el ce crede de cuviinţă.

— E greu de presupus că braşovenii vor veni cale de 16 km să facă sport la Predeal. Credeţi că e o soluţie renunţarea la acest stadion ?

— Nu. Trebuie rezolvată această problemă. Deocamdată, însă, nu avem fonduri.

Lucrările nu cer prea multe cheltuieli, astfel că nu înţelegem cum de nu se găsesc resurse pentru terminarea stadionului din Predeal. Considerăm că, printr-un efort colectiv, toate instalaţiile sportive ar putea fi puse, în curînd, la dispoziţia iubitorilor de sport.

★

Punînd „faţă-n faţă" cele două staţiuni de odihnă vizitate, comparînd situaţia, se poate constata că ele au cam aceleaşi baze sportive, deosebirea existînd doar în felul cum sînt gospodărite. Aşadar, două moduri diferite de „tratare" a sportului : într-un loc (la Tuşnad) preocupare, în altul (la Predeal) nepăsare !

RUGBI

OBLIGAŢII NEÎNDEPLINITE

Există obligaţii nescrise, tacit şi unanim acceptate de echipele angrenate în lupta directă pentru titlu. Şi **Dinamo** are asemenea obligaţii, decurgînd din ponderea sa în rugbiul românesc. Fireşte, nu-i putem pretinde să cîştige cu orice formaţie clasată de la locul 3 în jos, dar un anumit nivel tehnico-tactic şi fizic trebuie să-l aibă permanent de-a lungul sezonului. Prezenţa în rîndurile acestei formaţii a numeroşi selecţionabili **impune practicarea unui joc de calitate, indiferent de adversar.** E adevărat, uneori curba efortului trebuie să scadă, dar rugbiul „sub linia de plutire", ca cel practicat duminică, în meciul cu **Progresul**, este inadmisibil la o echipă care ne va reprezenta peste 3 zile în returul finalei „C.C.E.".

Carenţele manifestate sînt de natură să ne îngrijoreze şi am arătat acest lucru încă a doua zi. Rare sclipiri ale cîtorva jucători **(Dragomirescu, Nica, Răşcanu,** uneori **Giugiuc,** precum şi veşnic tînărul şi inimosul **Iordăchescu** ; cam atît...) ; **în final, o victorie neconvingătoare — iată rezumatul jocului practicat de Dinamo.** Vom menţiona şi apariţia nedoritelor proteste la deciziile arbitrului, după părerea noastră încă un simptom al formei slabe.

Nu considerăm că formaţia antrenată de maestrul emerit al sportului **D. Ionescu** şi-a pierdut „dintr-un foc" meritele. **Dar nici nu-i putem trece cu vederea slăbiciunile !** Considerăm că **punctul nevralgic îl constituie „subvoltajul", participarea insuficient de activă şi de conştientă a jucătorilor la pregătiri şi la meci.** Se dau explicaţii de natură să scuze parţial scăderea de formă : pauza competiţională şi lipsa de omogenitate datorată participării unor jucători la pregătirile lotului. Dar **pentru neselecţionaţi nu se puteau perfecta meciuri ?** Iar **antrenamentele lor nu puteau echivala ca intensitate cu cele ale lotului ?** Doar se cunoştea data finalei „C.C.E."...

Timpul e scurt, dar principalul se poate rezolva : e necesară mobilizarea totală a rugbiştilor dinamovişti şi respectarea cu stricteţe a indicaţiilor tactice date de conducerea tehnică a echipei. Le cerem reprezentanţilor noştri în această finală a „C.C.E." în primul rînd prestarea unui joc de calitate, o replică la nivelul reputaţiei de care se bucură „XV"-le francez din **Agen.**

G. RUSSU-ŞIRIANU